

Mai

M'he perdut. M'he perdut en un mar de flors, ple de llums, de colors, de formes idíl·liques. Estic farta. No puc continuar així, faig les mateixes passes cada dia, intentant tenir un camí diferent. Creient que es pot veure una pel·lícula per segona vegada amb un final diferent. M'ofego i ploro. M'ofego i callo. M'ofego i deixo de respirar. I quan deixo de respirar connecto. Connecto amb la pau de tenir el cap buit. Per fi. Sento uns braços a prop del coll, serpentejen per les meves espatlles. Tinc por. Sento que no soc capaç d'aturar-ho. Els braços baixen pel meu pit, acaben el seu ball en la meva cintura. He perdut la llibertat de decidir on, quan i com. Ja no sento por. Ja no sento ràbia. Ja no sento. De sobte m'adono de que em fan una abraçada, no amb els seus braços però m'abraçen. M'acaricien amb els ulls i ploro. Torno a plorar. Em semblava que les llàgrimes s'havien esgotat. No vull seguir plorant però els meus ulls no m'escolten, només la miren i bombardegen el meu cap de sentiments que no puc verbalitzar perquè he perdut la boca i l'ànima. Ara només puc estimar. Estimar-les. Estimar-los. Estimar-la. Només puc ser com era i sortir. Segueixo atrapada en aquell mar de flors. Encara que no vulgui, sempre torno i m'assabento del que passa. El somriure em pesa i em calla i les pestanyes em tremolen i continuo ofegant-me. I torno a callar i a deixar de respirar. El dia es repeteix i només puc abraçar i estimar. No vull estar malament, no li hagués agradat, per això continuo rient, encara que em costi. Potser el meu somriure és l'únic que la consola. Em necessita i l'estimo i vull ésser per ella. Em necessita igual que jo la necessito. Som l'únic record que ens queda.

Hi ha vegades que la sento. A vegades vull trucar-la i dir-li aquella paraula tan nostra que ja no puc tornar a escoltar sense sentir-la seva. A vegades la sento amb mi. Com si fos viva. Està viva. Sempre ho estarà.

En la memòria ningú mor.

Mai.